

Pictura indifferenței

Alone

Existența încă rămâne o enigmă despre viață
Sfârșitul e cel ce te îmbrățișează cu lacrimi de gheață
Că sfârșitul nu-i definitiv. El face parte din perfecțiune
Perfecțiunea-i denaturată. De vină-i această lume

Lacrimile îngerilor îmi oferă amnezia
Indiferenți față de noi, ignorăm nebunia
ce-i normală-n ființa noastră. Și-apoi,
Ignorăm traseul pentru scurtături ce ne duc înapoi

Când nimeni nu te-nțelege, ploaia te simte
Îți spui singur adevărul, când crezi că ea te minte
Cu stângăcie aruncăm balanța, pentru regăsire nu-i hartă
Dreptatea-i oarbă, ne scoatem ochii după fiecare ceartă

Succesul e masca lăcomiei, cu vorbe pe trepte te ridici
Nici sus nu te uiți, că vezi doar cerul bolnav de aici
Că el deja și-a uitat rolul... ce misterios
Oare are ochi pentru noi, ăștia de jos?

Răspunsul e indefinibil pentru un mincinos
ce urăște întrebările, deși rostite, suna așa frumos
Dar uită-te în mijloc, uită-te în jurul tău
Mai e nevoie de răul necesar când e bine să fii rău?